

Dansen voor beginners

*Voor mijn moeder,
die ondanks alles nog steeds glimlacht.*

*En voor mijn schoonvader,
die zich overal glimlachend doorheen sloeg.*

nicola yoon

DANSEN
VOOR
BEGINNERS

Vertaald door Sabine Mutsaers

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2021

© Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Oorspronkelijke titel *Instructions for Dancing*
(Delacorte Press, 2021)

alloy**entertainment**

Het fragment uit 'The Book of Love' (geschreven door Stephin Merritt, geproduceerd door Rough Trade Publishing) is opgenomen in overeenstemming met Bank Robber Music.

Copyright © 2021 Nicola Yoon
Copyright vertaling © 2021 Sabine Mutsaers /
Em. Querido's Uitgeverij

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij.

Omslagbeeld © 2021 Renike
Omslagtypografie © 2021 Jyotirmayee Patra
Omslag Nederlandse editie Caren Limpens
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 451 2639 5 / NUR 284

*The book of love is long and boring
No one can lift the damn thing
It's full of charts and facts and figures
And instructions for dancing
But I
I love it when you read to me
And you
You can read me anything*
– Peter Gabriel, 'The Book of Love'

Almost nobody gets out of love alive
– Helen Fisher

HOOFDSTUK 1

Een betere versie van mij

Boeken hebben voor mij hun betovering verloren. Als ik vroeger ergens mee zat, als ik me ergens in dat schemergebied tussen verdriet en woede bevond, dan hoefde ik maar een van mijn lievelingsboeken te pakken en in mijn roze pluizen stoel weg te kruipen en te gaan zitten lezen. Bij hoofdstuk drie – uiterlijk hoofdstuk vier – voelde ik me dan alweer stukken beter.

Maar de laatste tijd zijn die boeken niets anders dan letters gerangschikt tot correct gespelde woorden, tot grammaticaal correcte zinnen en goed gestructureerde paragrafen en hoofdstukken met een thematische samenhang. Ze zijn niet langer magisch, brengen me niet meer in vervoering.

Ooit had ik een bijbaantje bij de bibliotheek, dus mijn boeken zijn gerangschikt op genre. Totdat ik ze ging weggeven, was de rubriek ‘romance – hedendaags’ het grootst. Mijn grote favoriet *ever* is *Cupcakes and Kisses*. Ik pak het van de plank en blader het door, geef het nog een laatste kans om zijn betovering op me los te laten. De beste scène is die waarin de no-nonsense chef-kok en de sexy, broeierig kijkende keukenmedewerkster een voedselgevecht houden. Op het laatst zitten ze allebei onder het bakmeel en het glazuur. Er

wordt gezoend en de woord- en toespelingen die met eten te maken hebben zijn niet van de lucht:

Sugar lips.

Sweet buns.

Sticky situations.

Een halfjaar geleden smolt ik nog als boter. (Snap je 'm?)

Maar nu? Het doet me niks.

En aangezien de woorden niet veranderd zijn sinds de laatste keer dat ik ze las, zal ik moeten toegeven dat het niet aan het boek ligt.

Het ligt aan mij.

Ik sla het boek dicht en leg het op de stapel die ik ga weggeven. Morgen nog één ritje naar de tweedehandsboekwinkel en mijn hele afdeling romantische fictie is verdwenen.

Net als ik de boeken in mijn rugzak aan het proppen ben, steekt mijn moeder haar hoofd om de hoek van mijn kamer. Haar blik gaat van mijn gezicht via de hoge stapel boeken naar de vier lege planken in de kast, en dan weer naar mijn gezicht.

Ze fronst haar voorhoofd en kijkt alsof ze iets wil zeggen, maar dat doet ze niet. Ze steekt alleen haar hand uit om me haar telefoon toe te stoppen. 'Je vader voor je,' zegt ze.

Ik schud mijn hoofd, zo heftig dat mijn vlechtjes rond mijn gezicht zwiepen.

Ze houdt me de telefoon opnieuw voor, met een woest gebaar. 'Neem 'm nou,' mimet ze.

'Nee, nee, nee,' mime ik terug.

Ik heb nog nooit twee pantomimespelers geluidloos zien ruziën, maar ik stel me voor dat het er ongeveer zo uit zou zien.

Dan komt ze mijn kamer in gelopen. Er is net genoeg

ruimte om om haar heen te duiken, dus dat doe ik. Ik sprint onze smalle gang door en sluit me op in de badkamer.

Het onontkoombare geklop van mijn moeder volgt tien tellen later.

Ik doe de deur open.

Ze kijkt me aan en zucht.

Ik zucht terug.

Onze communicatie bestaat de laatste tijd voornamelijk uit deze vorm van zwaar in- en uitademen. Van haar kant gefrustreerd en zwaar gekweld, geërgerd, ongeduldig en teleurgesteld.

Mijn zuchten zijn niet-begrijpend.

‘Yvette Antoinette Thomas,’ zegt ze. ‘Hoe lang ga je dit nog volhouden?’

Het antwoord op haar vraag – en ik vind het een redelijk antwoord – luidt: eeuwig.

Eeuwig, want zo lang blijf ik kwaad op mijn vader.

Maar een betere vraag zou zijn: waarom is zij niet net zo kwaad op hem?

Ze laat de telefoon in de zak van haar schort glijden. Er zit een vleug bloem op haar voorhoofd en ook wat in haar korte afro, waardoor het lijkt alsof ze plotseling grijs geworden is.

‘Ga je nog meer boeken weggeven?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Je was er altijd zo dol op.’ Zoals zij het zegt, zou je denken dat ik ze in brand stak in plaats van ze aan de tweedehandsboekwinkel te doneren.

Ik vang haar blik. Het voelt als een momentje tussen ons. Als ze bereid is het over het weggeven van mijn boeken te hebben, is ze misschien ook wel bereid om over een serieus

onderwerp te praten, zoals mijn vader en de scheiding en hoe het sindsdien gaat.

‘Mam...’ begin ik.

Maar ze wendt haar blik af, veegt haar handen af aan de voorkant van haar schort en kapt me af. ‘Danica en ik gaan brownies maken,’ zegt ze. ‘Kom je ons helpen?’

Dat bakken is iets nieuws. Ze is ermee begonnen op de dag dat mijn vader vertrok uit ons oude huis en is er niet meer mee opgehouden. Als ze geen dienst heeft in het ziekenhuis, gaat ze bakken.

‘Ik heb vanavond afgesproken met Martin en Sophie en Cassidy. We gaan plannen maken voor onze roadtrip.’

‘Je bent de laatste tijd vaker weg dan thuis.’

Ik weet nooit wat ik moet doen als ze zo iets zegt. Het is geen vraag en geen beschuldiging, maar er zit van allebei een beetje in. In plaats van antwoord te geven, staar ik naar haar schort. Daarop staat *Kiss the Cook*, met een tekening van een enorme rode mond met getuite lippen.

Het is waar dat ik tegenwoordig niet vaak thuis ben. Het idee dat ik de komende uren zou moeten bakken met mijn moeder en mijn zus Danica vervult me niet echt met wanhoop, maar het scheelt weinig. Danica is ongetwijfeld tot in de puntjes gekleed voor de gelegenheid, met een vintage-schort en een bijpassende koksmuts die wankel op haar enorme afro prijkt. Ze vertelt natuurlijk (laidend) enthousiast over haar nieuwste vriendje. En mijn moeder vertelt bloederige verhalen van de Spoedeisende Hulp en staat erop dat er reggae wordt gedraaid, oud spul van Peter Tosh of Jimmy Cliff. Of – als Danica haar zin krijgt – ze luisteren triphop terwijl Danica de boel filmt voor de socials. En dan doen ze allebei alsof er niks aan de hand is in ons gezin.

Er is wel iets aan de hand.

Mijn moeder zucht nog een keer en wrijft over haar voorhoofd. De bloemvlekken verspreiden zich.

‘Er zit daar bloem,’ zeg ik, en ik buig me naar haar toe om het weg te vegen.

Ze duwt mijn hand weg. ‘Laat maar zitten. Ik word toch vies.’

Mijn moeder komt oorspronkelijk uit Jamaica. Toen ze veertien was is ze met mijn opa en oma hierheen verhuisd. De enige keren dat ze een Jamaicaans accent heeft is wanneer ze zenuwachtig of boos is. Op dit moment is haar accent licht, maar het is er wel.

Ze draait zich om en gaat weer naar beneden.

Tijdens het aankleden probeer ik niet te denken aan onze net-geen-ruzie, maar dat lukt niet goed. Waarom vindt ze het zo erg dat ik mijn laatste romantische boeken weggeef? Het is alsof ze teleurgesteld in me is omdat ik niet meer dezelfde ben als een jaar geleden.

Maar natuurlijk ben ik niet meer dezelfde. Hoe zou ik nog dezelfde kunnen zijn? Ik wou dat ik net zo onaangedaan was door de scheiding als zij en Danica. Ik wou dat ik zorgeloos met hen kon gaan staan bakken. Dat ik weer dat meisje kon zijn dat dacht dat haar ouders, en vooral haar vader, niets verkeerd konden doen. Het meisje dat hoopte later als ze groot was net zo’n liefde te vinden als die van hen. Ik geloofde in ‘ze leefden nog lang en gelukkig’ omdat zij samen lang en gelukkig leefden.

Ik wil terug naar die tijd, ik wil alles wat ik nu weet ontweten.

Maar je kunt dingen die je weet niet ontweten.

Ik kan niet ontweten dat mijn vader is vreemdgegaan.

Ik kan niet ontweten dat hij ons allemaal in de steek heeft gelaten voor een andere vrouw.

Mijn moeder mist de versie van mij die dol was op al die boeken.

Ik mis haar ook.

HOOFDSTUK 2

(Voormalige) favoriete romance-genres

Hedendaags

1. Van vijanden naar geliefden. De eeuwige vraag luidt hier: wordt het zoenen of wordt het zoenen? Geintje. Natuurlijk wordt het zoenen.
2. De driehoeksverhouding. We doen niks liever dan driehoeksverhoudingen de grond in boren, maar eigenlijk zijn ze fantastisch. Ze bestaan zodat de hoofdpersoon kan kiezen tussen verschillende versies van zichzelf: degene die hij/zij vroeger was en degene die hij/zij nog moet worden. Terzijde: als je ooit moet kiezen tussen een vampier en een weerwolf, kies dan voor de vampier. Zie ook punt 1 hieronder, voor de reden waarom je (uiteraard) voor de vampier moet kiezen.
3. Tweede kans. Ik besef de laatste tijd dat dit het meest onrealistische onderwerp is. Als iemand je één keer pijn doet, waarom zou je diegene dan de kans geven om het nog eens te doen?

Paranormaal

1. Vampiers. Ze zijn sexy en hun liefde is voor altijd.
2. Engelen. Ze hebben vleugels die ze om je heen kunnen

slaan of waarmee ze samen met jou kunnen wegvliegen, naar iedere mogelijke plek waar jij wilt zijn.

3. Shapeshifters. Meestal jaguars en luipaarden, of andere dieren uit de grote-kattenfamilie. Ik heb ooit geprobeerd een boek te lezen over dinosaurus-shapeshifters. T-rexen, pteranodons, apatosauriërs, etc. Die zijn precies zo verschrikkelijk als je denkt.

HOOFDSTUK 3

Een boek achterlaten, een boek meenemen

Tegen de tijd dat ik de volgende morgen beneden kom, is mijn moeder al vertrokken voor haar dienst in het ziekenhuis. Danica zit aan de eettafel foto's te maken van de brownies die ze samen hebben gebakken. Ze zijn gerangschikt tot een piramide op een van de nieuwe showschalen van mijn moeder. Danica is het type fotograaf dat van originele invalshoeken houdt. Ze houdt haar telefoon scheef en loopt een rondje om de browniepiramide heen, waarbij ze de ene na de andere hippe schuine foto neemt.

Ik pak een kom cornflakes en ga naast haar aan tafel zitten. We wonen nu een halfjaar in dit appartement, maar het voelt nog steeds tijdelijk, alsof ik hier op bezoek ben. Ik wacht de hele tijd tot ik terug kan naar mijn echte leven.

Vergeleken met ons oude huis is het appartement klein. Ik mis onze achtertuin. Nu delen we een binnenplaats met twaalf andere appartementen. Ons huis had twee badkamers, hier hebben we er maar één. Maar wat ik het meest mis, is dat aan elke kamer onze herinneringen verbonden waren.

Danica keurt een foto goed en schuift me haar telefoon toe zodat ik kan zien wat ze heeft gepost. 'Je ziet niet eens dat ze aangebrand zijn,' zegt ze trots.

Dat klopt. De brownies zien er perfect uit. Ik scrol langs haar berichten. Er staat een selfie bij van haar en mama, allebei helemaal onder de bloem, lachend en met een enorm blok chocolade in de hand, waardoor ik spijt heb dat ik niet ben thuisgebleven om te helpen. Ik bekijk de hashtags – #moederdochterbakavond #blackgirlmagicbaking #perfectbrownieszijnperfect – voordat ik de telefoon naar haar terug schuif.

‘Ga je niet brunchen?’ vraagt ze.

Meestal zit ik op zondagmorgen met mijn beste vrienden bij Surf City Waffle, de allerbeste wafeltent in heel Los Angeles. Maar vandaag hadden ze alle drie iets anders te doen.

‘Niemand had tijd.’

‘Dus je blijft een beetje hier rondhangen?’ vraagt ze, en niet op een manier die mij de indruk geeft dat ze dat graag zou willen.

Ik leg mijn lepel terug in de kom en kijk nog eens goed naar haar. Ze ziet er meestal uit als een topmodel uit de jaren zeventig, met haar enorme afro, felle glittermake-up en vintagekleding, maar op dit moment is ze nog mooier dan anders.

Als ik moest raden, zou ik zeggen dat ze een date heeft. Maar ik hoef niet te raden, want binnen een seconde gaat de bel. Er breekt een grote glimlach door op haar gezicht en ze slaakt een gillette terwijl ze naar de deur holt.

Het afgelopen jaar heeft Danica acht verschillende vriendjes gehad; dat is een gemiddelde van 0,667 per maand of 0,154 per week. Maar mijn probleem is niet de kwantiteit of zelfs de kwaliteit van haar vriendjes (voor alle duidelijkheid: de kwaliteit zou beter kunnen. Ik snap niet waarom ze steeds kiest voor jongens die zoveel minder interessant en slim zijn dan zij), maar het feit dat ze überhaupt blijft daten. Waarom

ben ik de enige die iets heeft geleerd van de scheiding van onze ouders?

Ik laat mijn kom op tafel staan en probeer door de huiskamer weg te sluipen, zodat ik hem niet hoeft te begroeten. He-laas.

‘Hoi, Evie.’ Hij spreekt ‘hoi’ uit alsof het meer dan één lettergreep heeft.

‘Hoi,’ zeg ik terug, en ik probeer me zijn naam te herinneren. Hij heeft een surfbroek aan en een mouwloos T-shirt, alsof hij op weg is naar het strand of er net vandaan komt. Hij is wit, lang en gespierd en heeft lang, slordig blond haar. Als hij bij het meubilair hoorde, zou hij een knap hoogpolig tapijt zijn.

We staan een paar tellen onhandig te schutteren, tot Danica ons uit ons lijden verlost. ‘Ben en ik denken erover om naar de film te gaan,’ zegt ze. ‘Je mag wel mee, als je wilt.’

Maar hun gezichten vertellen me twee dingen:

1. Ze denken er helemaal niet over om naar de film te gaan. Ze denken erover om hier te blijven. Alleen. In het appartement. Zodat ze lekker kunnen rotzooien.

en

2. Als ze naar de film zouden gaan, zouden ze mij niet op sleeptouw willen nemen.

Waarom vroeg ze het eigenlijk? Heeft ze medelijden met me?

‘Ik kan niet. Maar veel plezier,’ zeg ik. Het enige wat ik hoeft te doen is mijn boeken afgeven bij de tweedehandsboekwinkel – weg ermee – maar dat zeg ik er niet bij, dat zou te sneu klinken. Ik ga naar boven om me aan te kleden.

Bij het weggaan zeg ik doeï alsof dat woord meer dan één lettergreep heeft.

Ik zit op de fiets en ben al halverwege als ik me herinner dat het zondag is. De tweedehandsboekwinkel is op zondag gesloten.

Teruggaan naar huis terwijl Danica en Ben daar rondhangen is niet echt een optie. Het is lekker lenteweer, zo'n dag waarop de ochtendmist lang blijft hangen en de lucht vochtig en nieuw ruikt. Ik besluit naar het park bij La Brea Tar Pits te gaan, maar met een omweg via Hancock Park.

Hancock Park is een wijk op maar tien minuten van ons appartement, maar het lijkt wel een andere wereld. De huizen zijn zo groot als kastelen. Het enige wat nog ontbreekt zijn slotgrachten, valhekken, draken en jonkvrouwen in nood. Elke keer dat we erdoorheen rijden, zegt mijn moeder dat het misdadig is dat zulke huizen bestaan in een stad waar zoveel daklozen zijn. Ze behandelt veel van die daklozen op de Spoedeisende Hulp.

Ik fiets langzaam en dwaal door de verschillende straatjes, waar ik me vergaap aan de enorme, onberispelijke gazons en de peperdure auto's.

Uiteindelijk beland ik in een laan die is omzoomd met jasmijnstruiken en uit de kluiten gewassen jacaranda's. De takken hangen over de weg en vormen een dak van paarse bloemblaadjes. Het voelt alsof ik door een tunnel een sprookje binnenrijd.

De zon glijdt achter een wolk, en opeens wordt het kouder. Ik stop even op de stoep en pak mijn jack uit mijn rugzak. Als ik weer wil wegfietsen, zie ik zo'n houten kastje met boeken staan, een minibieb. Deze is knalblauw en heeft de vorm van een miniatuurhuis, met een puntdak en verweerde witte deurtjes met grendels ervoor. Er hangt een aanplakbiljetje met de opdruk GRATIS BOEKEN.

‘Wat heb jij een boel boeken voor ons, liefje,’ zegt een stem als ik mijn fiets weer neerzet.

Ik slaak een gil en draai me met een ruk om. Achter me staat een oude vrouw, op nog geen meter afstand.

‘*Holy fuckballs,*’ zeg ik, en ik sla meteen een hand voor mijn mond. ‘Sorry voor het vloeken. Ik had u niet gezien.’

‘Dat vloeken geeft niet, hoor,’ zegt ze. ‘Al vraagt een mens zich wel af wat een *fuckball* zou kunnen zijn.’

Ik glimlach, maar kijk langs haar heen. Waar kwam ze nou ineens vandaan?

‘Is deze minibieb van u?’ vraag ik.

‘Ik heb hem gemaakt, maar hij is natuurlijk voor iedereen. Weet je hoe het werkt? Het idee is dat mensen erdoor gaan lezen en een keer met hun burens praten in plaats van alleen maar naast elkaar te wonen.’ Ze wrijft in haar handen. ‘Goed, wat heb je voor ons meegebracht?’

Ik zwaai mijn rugzak op de grond en haal er een armvol boeken uit.

Ze neemt er een paar van me aan en drukt ze tegen haar borst. ‘Er is van deze boeken gehouden,’ zegt ze als ze de titels ziet. Ze is zo iemand die geluidloos de woorden prevelt tijdens het lezen. Het lijkt wel of ze een vreemde toverspreuk uitspreekt. *Barely There; Cupcakes and Kisses; Destiny’s Duke; Love, Set, Match; Tiger’s Heart.*

‘Ze zijn allemaal heel goed,’ zeg ik. Het komt eruit als schor gefluister. Ik schraap mijn keel. ‘Ik zou ze lezen, als ik u was.’

‘Waarom geef je ze weg?’ vraagt ze.

Ze staat nu nog dichterbij, nog steeds met de boeken die ze van me heeft overgenomen in haar armen.

Ik haal er nog meer uit mijn rugzak en overweeg om haar

de waarheid te vertellen. Dat het voelt alsof de boeken niet meer bij me passen. Dat voor liefdesverhalen hetzelfde geldt als voor sprookjes: het is niet de bedoeling dat je er eeuwig in blijft geloven.

Ik geloof er niet meer in sinds de dag dat mijn vader bij ons wegging.

Gek dat een dag heel gewoon kan beginnen en dan totaal anders kan eindigen. Soms zou ik willen dat er een soort weersvoorspelling was voor je leven. *De verwachting voor morgen: in de ochtend de gebruikelijke schoolperikelen, maar tegen het einde van de middag dramatisch ouderlijk overspel, eindigend met zwaar emotionele wanhoop in de avonduren. Meer bijzonderheden na de reclame.*

Op school was ik de hele dag in shock, en ik geloofde niet echt dat mijn vader er niet zou zijn als ik thuiskwam. Tegen de middagpauze dacht ik dat ik hem er vast van zou kunnen overtuigen dat hij en mijn moeder een vergissing maakten. Na school nam ik de stadsbus helemaal tot aan Santa Monica, en vandaar reed ik op mijn fiets naar de campus, naar het gebouw van Taalwetenschappen waar hij zijn werkkamer heeft. Ik nam de trap met twee treden tegelijk en bedacht onderweg wat ik zou gaan zeggen. Misschien was het probleem dat hij niet beseftte hoeveel mijn moeder van hem hield. Ze uit zich niet altijd even duidelijk. Of misschien moesten ze eens wat vaker samen andere dingen doen dan alleen vader en moeder zijn, elke week een date-avondje of zo. Of ze konden een gezamenlijke hobby zoeken, zodat ze elkaar konden 'terugvinden', zoals relatiedeskundigen dat noemen.

Ik holde de gang door naar zijn kamer, hij zou het vast begrijpen. Wij begrepen elkaar altijd.

Ik klopte niet aan. Dat had ik wel moeten doen, maar ik deed het dus niet. Ik zwaaide gewoon de deur open en stormde naar binnen, in de hoop dat hij er zou zijn. Hij was er. En hij stond te zoenen met een vrouw die niet mijn moeder was.

Ik keek van hem naar haar en weer terug. Ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat deze relatie nieuw was, iets van de afgelopen twee dagen. Maar dat was natuurlijk onzin. Dit was geen eerste kus, en ook geen laatste. Deze kus vertelde me dat hun relatie al een complete geschiedenis had. Het was een van de vele kussen die ons gezin uiteengerukt hadden en mijn moeders hart hadden gebroken – en dat van mij.

Mijn vader wreef met zijn hand over zijn gezicht. ‘Ewie, lieverd,’ zei hij. ‘Je hebt niet geklopt.’

Ik weet niet goed of hij me dat verweet.

Toen mijn moeder en hij ons vertelden dat ze uit elkaar zouden gaan, zeiden ze dat ze gewoon uit elkaar gegroeid waren. Dat ze nog steeds van elkaar hielden, en van ons. Maar dat was gelogen. De reden dat mijn vader bij ons wegging stond hier voor me, in een jadegroene jurk en met grote oorbellen, haar handen tegen haar lippen gedrukt alsof ze daarmee ongedaan kon maken wat ik had gezien.

Ik deinsde achteruit en rende de deur uit, de gang door en de trap af, naar buiten. Mijn vader riep me na, maar wat viel er nog te zeggen? Er was helemaal niets meer te bespreken.

Die avond zei mijn moeder dat mijn vader haar had gebeld om te vertellen wat er was gebeurd. Ze vond het erg dat ik het had moeten zien, zei ze. Ze vroeg me om niets tegen Danica te zeggen. En zelf wilde ze het er nooit meer over hebben.

Dat alles vertel ik natuurlijk niet aan de oude vrouw. Ik schuif alleen mijn laatste boeken in het kastje. Als ik haar aankijk, lijkt ze me te begrijpen, alsof ze op de een of andere manier alles heeft gehoord wat ik niet heb gezegd.

Ik schuif de grendel voor het deurtje. ‘Veel leesplezier,’ zeg ik.

Ze wijst naar de minibieb. ‘Neem je geen boek mee? Als je een boek achterlaat, mag je er ook een meenemen. Dat is de regel.’

‘Er is geen boek om mee te nemen.’

‘Weet je het zeker? Ik heb daarstraks iemand iets in de bieb zien leggen.’

Ik maak het deurtje weer open en dan zie ik het boek liggen dat ze bedoelt, links achter in de hoek.

Het heet *Dansen voor beginners*. Het is een dunne paperback met waterschade en ezelsoren. Onder de titel staat een simpele pentekening van twee paar voetstappen tegenover elkaar.

Ik blader langs hoofdstukken met titels als ‘Salsa’, ‘Bachata’, ‘Wals’, ‘Tango’, ‘Merengue’, ‘East Coast Swing’ en ‘Lindy Hop’. Elke dans heeft zijn eigen reeks genummerde diagrammen, met pijlen die van het ene paar voetstappen naar het andere wijzen.

‘Misschien kan ik dit beter laten liggen voor iemand die wil leren dansen,’ zeg ik, en ik wil het boek al terugleggen.

‘Die iemand kun jij zijn, liefje.’ Ze komt opnieuw dichterbij. ‘Ik sta erop,’ zegt ze.

Het lijkt zo belangrijk voor haar te zijn dat ik het boek pak en het in mijn rugzak gooi. ‘Het was leuk u te ontmoeten,’ zeg ik als ik op mijn fiets stap.

‘Insgelijks,’ zegt ze. ‘Pas goed op jezelf.’

Aan het einde van de straat draai ik me om en wil naar haar zwaaien.

Maar ze staat er niet meer.

Ik ben twee huizenblokken verder als het tot me doordringt dat ik in oostelijke richting fiets in plaats van naar het westen, naar huis. Hoe kon ik zo afdwalen? Ik stop langs de kant van de weg en kijk op mijn telefoon. Het is al drie uur geweest, ik heb uren rondgedoold. Mijn maag knort, alsof ook die opeens beseft hoe laat het al is.

Ik neem de korte, minder mooie route naar huis, hard trappend maar wel voorzichtig. In Los Angeles doen de automobilisten vaak alsof fietsers niet bestaan.

Thuis zet ik mijn fiets op slot en loop de hoek om naar ons appartement. Danica en Ben zitten op het stoepje. Ze hebben het zo druk met elkaar diep in de ogen kijken dat ze niet eens zien dat ik op een meter afstand sta.

Er zijn dingen die je niet hoeft te zien in je leven. Je kleine zusje dat zit te zoenen is daar één van. Ik wil net mijn keel schrapen en ons allebei een trauma besparen, maar voordat ik de kans krijg, buigt ze zich naar hem toe en kust hem.

Mijn beeld gaat op zwart, net zoals op het moment vlak voordat de film begint.

En dan zie ik het.